

Dobří lidi

Radůza

1. Kolikrát už v prostřed pouště, bez šatů sem nahý stál.
Čekal na cvaknutí spoustě, zrazen těmi, jež jsem miloval.
pak můj nářek, pravda utne, již tak těžce sem si vysloužil.
Že bez lásky sem jenom smutnej ale bez přátel bych nepřežil.
Že bez lásky sem jenom smutnej ale bez přátel bych nepřežil.
2. Kolikrát se všechno zvirtlo, ze vší mé práce, zbyl jenom prach.
Ostří o hrdlo škrtlo, a o život sem měla strach.
I když ta pravda, trpce chutná a málem mě i zabila.
Vím že bez lásky sem jenom smutná, ale bez přátel bych už nežila.
Bez lásky sem jenom smutná ale bez přátel bych už nežila.

R: Són, són, na světě i dobrý lidi.
Són, són, maj pevnej pohled a ruky stisk.
Són jen, skromný tak míň je vidíš.
Ty nikdy netancujou, jak si někdo písk.

3. Kolikrát nahoru dolu, půjdem nikdo nevíme.
Od mozolu, do mozolu, získáme a ztratíme.
Až zas život bude hutnej, kéž by přítel mi zas vyložil.
Že bez lásky je člověk jen smutnej ale bez přátel by nepřežil.
Bez lásky je člověk jen smutnej ale bez přátel by nepřežil.

R:

Až zas život bude hutnej, kéž by přítel mi zas vyložil.
Že bez lásky je člověk jen smutnej ale bez přátel by nepřežil.
Bez lásky je člověk jen smutnej ale bez přátel by nepřežil.

R: